

**ZUPANIJSKI SUD
U OSIJEKU
PRIMLJENO
DN^{NE} 16-04-2007**

**REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U OSIJEKU
BROJ: K-DO-76/06**

Osijek, 16. travnja 2007.

ŽK, MK, DK/AL

ŽUPANIJSKOM SUDU U

OSIJEK

Na osnovi članka 42. stavka 2. točke 4. u vezi s člankom 203. stavkom 2. ZKP-a podižem

OPTUŽNICU

protiv

1) BRANIMIRA GLAVIĆA,

Answers

2) JVICE KRNJAKA

nalazi se u univerzu Zatvora u Osijeku od 19.
6. u 17-18 sati.

3) GORDANE GETOŠ-MAGDIĆ,

nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku
od 19. listopada 2006. u 1.30 sata.

4) MIRKA SIVIĆA,

nalazi se u pritvoru
Zatvora u Osijeku od 16. listopada 2006. u 22.00 sata.

5) DINE KONTIĆA,

nalazi se u pritvoru
Zatvora u Osijeku od 19. listopada 2006. u 19.55 sata.

6) TIHOMIRA VALENTIĆA,

nalazi se u pritvoru
Zatvora u Osijeku od 19. listopada 2006. u 19.40 sata.

7) ZDRAVKA DRAGIĆA,

nalazi se u pritvoru Zatvora u
Osijeku od 19. listopada 2006. u 14.25 sata.

da su:

tijekom studenog i prosinca 1991. godine, u Osijeku, u vrijeme obrane grada Osijeka od oružanih napada tzv. Jugoslavenske narodne armije i njoj pridruženih paravojnih postrojbi pobunjenog lokalnog srpskog stanovništva na ustavnopravni poredak Republike Hrvatske, suprotno odredbama članka 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata te odredbama članka 4. stavka 1. i stavka 2. točke a), članka 5. stavka 3. i članka 13. stavka 2. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava nemedunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), 1-okr. Branimir Glavaš obnašajući dužnost sekretara Općinskog sekretarijata za narodnu obranu i djelujući kao stvarni, a od 7. prosinca 1991. i kao formalni zapovjednik obrane grada Osijeka, 2-okr. Ivica Knjajak kao zapovjednik posebne postrojbe za diverzantsko-izviđačke namjene Operativne zone Osijek, 3-okr. Gordana Getoš-Magić kao zapovjednica voda u toj postrojbi, a ostali okrivljenici kao pripadnici njenog voda, nakon što je tijekom ljeta 1991. godine Branimir Glavaš zapovjedio 2-okr. Ivici Knjajku i 3-okr. Gordani Getoš-Magić da iz redova provjerena i pouzdana osoba osnuju postrojbu za posebne izviđačko-diverzantske namjene, koja bi bila pod njegovim nadzorom, te nakon što su oni tu postrojbu osnovali, u više navrata zapovijedao im da protuzakonito lišavaju slobode civilne srpske i drugih narodnosti, zlostavljuju ih i usmrtuju, što su 2-okr. Ivica Knjajak i 3-okr. Gordana Getoš-Magić prihvatali, sudjelovali i sami u izvršenjima pojedinib zapovijedi i njegove zapovijedi radi provedbe proslijedivali sebi podređenim pripadnicima navedene postrojbe, među kojima sada pokojnom Stjepanu Bekavcu te 4-okr. Mirku Siviću, 5-okr. Dini Kontiću, 6-okr. Tihomiru Valentiću, 7-okr. Zdravku Dragiću i drugim za sada nepoznatim vojnicima, koji su te civile neosnovano ubijavali, zlostavljali i odvodili ih do rijeke Drave i tamo ubijali, pa su tako:

a) neutvrdenoga dana početkom mjeseca studenoga 1991. godine, nakon što su dobili zapovijed da usmrite nepoznatog muškarca koji je bio zatočen u kući u Dubrovačkoj ulici broj 30, Stjepan Bekavac te 4-okr. Mirko Sivić i njihov za sada nepoznati suborac otišli u navedenu kuću, preuzeли samoljepljivom trakom svezanog nepoznatog muškarca starog oko pedeset godina i kombi vozilom ga odvezli na desnu obalu Drave u blizini Tvrđe te tu Stjepan Bekavac i 4-okr. Mirko Sivić u tog muškarca ispalili više hitaca iz pištolja i gurnuli ga u rijeku Dravu, uslijed čega je nepoznati muškarac preminuo,

b) dana 26. studenog 1991. godine, Stjepan Bekavac te 6-okr. Tihomir Valentić, 7-okr. Zdravko Dragić i 3-okr. Gordana Getoš-Magić iz obiteljske kuće u Sisačkoj ulici broj 11 odveli Branka Lovrića, lišili ga slobode i zatvorili u kuću u Dubrovačkoj ulici broj 30, iz koje su ga u pobliže neutvrđeno vrijeme nepoznati pripadnici naprijed navedene postrojbe odveli na obalu rijeke Drave i usmrtili,

c) dana 3. prosinca 1991. godine, Stjepan Bekavac te 6-okr. Tihomir Valentić i 7-okr. Zdravko Dragić prema primijenoi zapovijedi da liše slobode Aliju Šabanovića, sačekali ga ispred njegove stambene zgrade broj 119 u naselju Sjenjak, uhitili ga te ga odvezli i zatocili u podrumu kuće br. 30 u Dubrovačkoj ulici, nakon toga Stjepan Bekavac i 4-okr. Mirko Sivić prema dobivenoj zapovijedi otišli u tu kuću te ga ispitivali i unatoč njegovim molbama da ga ne tuku više puta ga snažno stisnutim šakama udarali u trbuš, prsa i glavu, uslijed čega je on padaо na pod, da bi ga u pobliže neutvrđeno vrijeme za sada nepoznati pripadnici navedene postrojbe odvezli iz navedene kuće na obalu rijeke Drave te ga tamo usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu, a nakon toga ga bacili u rijeku Dravu,

d) dana 7. prosinca 1991. godine, primivši zapovijed da liše slobode i usmrte Radoslava Ratkovića, Stjepan Bekavac te 6-okr. Tihomir Valentić i 7-okr. Zdravko Dragić iz kuće u Ul. Feda Milića 4d odveli Radoslava Ratkovića, prevezli ga do kuće broj 30 u Dubrovačkoj ulici, gdje su mu vezali ruke samoljepivom trakom, tukli ga i ispitivali o njegovej navodnoj neprijateljskoj djelatnosti, da bi ga nakon njihovog odlaska dvojica novo pridošlih nepoznatih vojnika nastavili tući, te ga potom odvezli na obalu rijeke Drave kod Tvrde, kamo je 5-okr. Dino Kontić radi likvidacije Radoslava Ratkovića dovezao 7-okr. Zdravku Dragiću i gdje je u prisutnosti 2-okr. Ivice Krnjaka, Stjepan Bekavac 7-okr. Zdravku Dragiću dao automatsku pušku „MGV“ i rekao mu da puca u Ratkovića, pa je on ispalio jedno streljivo i pogodio Ratkovića u obraz, uslijed čega je ovaj pao u vodu, da bi tada netko od prisutnih gurnuo u ruke 7-okr. Zdravku Dragiću automatsku pušku «kalašnjikov», te je on iz te puške ispalio prema Radoslavu Ratkoviću još jedan hitac, ali je Radoslav Ratković ipak uspio preživjeti i isplivati iz Drave, nakon čega je po zapovijedi 1-okr. Branimira Glavaša 3-okr. Gordana Getoš-Magdić naložila za sada nepoznatom pripadniku svoje postrojbe da ode u Opću bolnicu Osijek i Radoslava Ratkovića usmrti, ali u tome nepoznati pripadnik postrojbe nije uspio zbog prisutnih policijskih djelatnika u bolnici,

e) tijekom studenog i prosinca 1991. godine, nakon što su na način opisan u uvodu primili zapovijedi da ubite i usmrte više civilnih osoba, za sada nepoznati pripadnici navedene postrojbe:

- 13. studenog ubitili Jovana Grubića, vezali ga samoljepivom trakom, doveli na obalu rijeke Drave te ga usmrtili udarcem tupo-tvrdim predmetom u glavu i bacili ga u rijeku Dravu,

- 7. prosinca iz njegove kuće u Mrežničkoj ulici 4 odveli dr. Milutina Kutlića, vezali ga samoljepivom trakom, doveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu i bacili ga u rijeku Dravu,

- u prvoj polovini prosinca iz njegove kuće u Vrnoj ulici 12 odveli Svetislava Vukajlovića, vezali ga samoljepivom trakom, doveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu i bacili ga u rijeku Dravu,

- neutvrđenog dana tijekom prosinca ubitili Petra Ladnjuka, odveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu iz vatrenog oružja u glavu i vrat i bacili ga u rijeku Dravu,

- neutvrđenog dana tijekom prosinca ubitili jednu nepoznatu žensku osobu, vezali je samoljepivom trakom, odveli je na obalu rijeke Drave te ju usmrtili pucajući joj iz vatrenog oružja u glavu i bacili je u rijeku Dravu,

- 25. prosinca ubitili Milenka Stanara, tukli ga najjevši mu mnogostrukе ozljede tijela i unutarnjih organa, svezali konopec i usmrtili bacivši ga sa željezničkog mosta u rijeku Dravu,

- 28. prosinca iz kuće u Wilsonovoj ulici 19 odveli Bogdana Počuću, vezali ga samoljepivom trakom, doveli ga na obalu rijeke Drave te ga usmrtili pucajući mu u glavu iz vatrenog oružja i bacili ga u rijeku Dravu,

dakle, kršeci pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba 1-okr. Branimir Glavaš, 2-okr. Ivica Krujčak i 3-okr. Gordana Getoš-Magdić naredili da se civilno stanovništvo ubije i nečovječno postupa prema njemu, a 4-okr. Mirko Sivić, 5-okr. Dino Kontić, 6-okr. Tihomir Valentić i 7-okr. Zdravko Dragić ubijali civilno stanovništvo i nečovječno postupali prema njemu,

pa da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. stavku 1. OKZ RH.

STOGLA PREDLAŽEM:

1) da se protiv okrivljenika Ivica Krujčaka, Gordane Getoš-Magdić, Mirka Sivice, Dine Kontića, Tihomira Valentića i Zdravka Dragića pritvor produlji temeljem članka 102. stavka 1. točke 4. u vezi s člankom 104. stavkom 3. i člankom 107. stavkom 1. ZKP, a protiv okr. Branimira Glavaša pritvor odredi temeljem članka 102. stavka 1. točke 4. ZKP.

2) da se pred Županijskim sudom u Osijeku održi glavna rasprava,

3) da se na glavnu raspravu pozovu te kao okrivljenici ispituju Branimir Glavaš (2746-2747), Ivica Krujčak (1319, 1356, 1502, 4391 – 4392), Gordana Getoš-Magdić (240-248, 1337, 1363, 3384-3386), Mirko Sivić (11-25, 127-129, 140, 3046-3052, 3820), Dino Kontić (1332, 1357, 3910-3918, 3958), Tihomir Valentić (1325-1326, 1358-1359) i Zdravko Dragić (188-195, 1342-1344, 1360-1361, 3819),

4) da se na raspravu pozovu i kao svjedoci ispituju:

- ugroženi svjedok pod pseudonimom «Drava» (26-30) na način propisan člankom 329. stavkom 4. ZKP u vezi s člankom 238.a do 238.d ZKP (spis Županijskog суда u Zagrebu br. Kir-Rz-3/06),

- Željko Amšlinger (82951), Željko Babić (2954), Vlado Frketić (3262), Karlo Harth (3234), Ivan Šomodi (2956), Zoran Mareković (3236), Saša Malčić (2974), Siniša Mak (2975), Branimir Petetner (2976), Marijan Škaric (2994), Ivan Vučak (2996), Jurica Maganić (2975), Stjepan Antolić (1532, 3967), Zdenka Hmura (2999), Tomislav Čombor (3001), Josip Brandi (3006), Srećko Pauzar (1546), Marija Lovrić (1528), Danijel Bogdanović (4026), Boris Bobetić (1531), Nevenka Vuković (1544), Miroslav Mihajlović (4028), Dragan Jovančević (3008), Zita Šabanović (1542), Ždenko Blažković (3022), Smilja Marković (3523), Stjepan Marković (3019), Davor Kudrić (3022), Josip Lucić (3011), Radoslav Ratković (3320), Marija Prole (3208), Josip Hanzer (3211), Elizabeta Sprečkić (3210), Desanka Dragičević (3521), Erika Kutlić (3943), Krešimir Dorić (3261), Zvonko Gruden (3264), Smiljka Vukajlović (3632), Miodrag Vukajlović (3633), Mirjana Zelinac (3265), Jelica Grubić (3326), Ramona Tkalec (3526), Snježana Marček (3273), Marica Čeček (3274), Emil Kalić (3275), Predrag Novaković (3524), Ivan Saler (3289), Zdravko Pejić (3874), Esad Šabanović (3290), Ivica Prašnički (3291), Drago Grubić (3582), Radoslav Brandić (3292), Pavle Vratarić (3243), Javorko Bebek (3240), Slavko Teofilović (3350),

Željko Vojvodić (3242), Šimo Ivašković (3246), Anton Škrabić (3244), Zoran Sever-Smrček (3120), Dragan Sever-Smrček (3122), Milena Vujičić (3295), Željko Bilandžić (3124), Robert Frketić (3215), Daut Ismailiji (3213), Robert Maras (3296), Siniša Knić (3238), Matija Horvat (3206), Goran Vrban (4289), Borislav Mamula (3247), Ljubica Stanar (3323), Milan Buljan (3579), Nikola Kutleša (3126), Slavko Kit (3249), Mladen Pajter (3580), Marko Radonić (3778), Davor Krtić (3336), Rajko Stojanović (4318), Darije Papa (3867), Mladen Pavlovsy (3276), Karl Gorinček (3940), Eduard Bakarec (3271), Krešimir Lekić (4265), Ivan Vitić (3635), Zlatko Kramarić (4263), Ivan Cvirković (4288), Milan Baričević (3793), Tihomir Petričak (3872), Tatjana Škrbić (3770), Zoran Leko (37134), Borivoj Starčević (4286), Tomislav Pintarić (3772), Milan Starčević (3785), Srećko Lovrinčević (4282), Ivan Grujić (3583), Ivica Holjevac (4200), Tihomir Apari (3868), Božidar Buhin (4267), Josip Kelemen (3948), Marin Krizmanić (3870), Vlajko Petrović (3780), Marijan Ivic (3792), Mato Zamolinski (3876), Izabela Jurkić (3773), Zvonko Jurman (3775, 4009), Željko Vrselja (4023), Zoran Stanar (3325), Rade Opačić (4266) i Zoran Gaćina (4283).

5) da se na raspravu pozove i kao vještak ispita dr. Boris Dumenčić,

6) da na raspravi u dokazne svrhe budu pročitani i pregledani: Odluka Hrvatskog sabora o potvrđivanju odluke Mandatno-imunitetnog povjerenstva (3097) te obavijest o odluci Mandatno-imunitetnog povjerenstva Hrvatskog sabora o davanju odobrenja za prilovanje i pokretanje kaznenog postupka protiv Branimira Glavaša (1601-2769); zapovijed zapovjedniku Operativne zone Osijek (1498); zapovijed Štaba za obranu Slavonije i Baranje (3251); te podaci iz personalne evidencije MORH za okrivljenike Ivicu Knjaka (252), Gordana Getoš-Magdić (253-255) te za okr. Ivicu Knjaka, Gordana Getoš-Magdić, Tihomira Valentića, Dinu Kontića, Zdravka Dragića i Mirka Sivića (3942, 4383-4390); podaci o stažu osiguranja za okr. Gordana Getoš-Magdić (4230-4236); zapisnici o uvidajima (256-258, 263-264, 266-267, 272-274, 279-281, 283-285, 289-291); fotodokumentacija očevida (294-299, 300-303, 304-307, 308-313, 314-318, 319-322, 324-330, 3559-3569) te fotodokumentacija vještačenja osobnog vozila (4138-4167); rješenje Općinskog судa u Osijeku o proglašenju nestalog Branka Lovrića za umrlog (693-694); potvrda Policijske uprave osječko-baranjske o privremenom oduzimanju predmeta (951-959); dokumentacija vještačenja rukopisa (960-964, 967); medicinska dokumentacija za ošt. Radoslava Ratkovića (347-353, 447-452); nalaz i mišljenje dr. Željka Vojvodića o pregledu posmrtnih ostataka ošt. Jovana Grubića (1188); zapisnici sekcija br. 820/91 za nepoznatu žensku osobu (2900-2904), br. 67/92 za ošt. Aliju Šabanovića (2905-2909), br. 26/92 za ošt. Petra Ladnjuka (2910-2915), br. 19/92 za ošt. Bogdana Počuću (2917-2920), br. 847/91 za ošt. Milenka Stanara (2922-2927), br. 814/91 za ošt. Svetislava Vukajlovića (2929-2934), br. 810/91 za ošt. Milutina Kutlića (2963-2966), br. 806/91 za nepoznatu mušku osobu (3298-3304), br. 330/2006 za nepoznatu žensku osobu (3510-3511) i br. 329/2006 za nepoznatu mušku osobu (3514-3516); nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine (3308-3315, 3360-3362, 3364-3365); nalaz vještaka Laboratorija za analizu DNA Medicinskog fakulteta u Osijeku (3453-3455),

7) da se na raspravi pročitaju: podaci o imovnom stanju za okrivljenike Mirka Sivića (160), Gordana Getoš-Magdić (1505), Zdravka Dragića (1506), Tihomira Valentića (1507), Dinu Kontića (1508) i Branimira Glavaša (2798); podaci o osudivanosti i prekršajnoj kažnjavanosti za okrivljenike Zdravka Dragića (1509, 1511), Gordana Getoš-Magdić (1510,

1512), Ivicu Krnjaka (1518, 1564), Dinu Kontića (1519, 1566), Tihomira Valentića (1568, 1579) i Branimira Glavaša (2802).

Obrázloženje

Protiv okrivljenika provedena je istraga zbog osnovatne sumnje da su počinili kazneno djelo činjenično i pravno opisano u izreci ove optužnice.

Okrivljenici su svoje obrane dali u prisutnosti svojih branitelja i to Mirko Sivić, Zdravko Dragić i Gordana Getoš-Magdić tijekom ispitivanja u policiji na način propisan člankom 177. stavkom 5. ZKP, a njih troje te i svi ostali okrivljenici pred istražnim sucem kod privodenja, odnosno naknadno u tijeku provođenja istrage.

Okrivljenik Mirko Sivić ispitani u policiji 17. listopada 2006. godine branio se da je do nastanka ratnih okolnosti 1991. godine živio u Jagodnjaku i radio kao mesar u poduzeću «Belje», a onda je bio prisiljen evakuirati obitelj u Bekenince, a on je pristupio postrojbi ZNG u tvornici «Mara» u Osijeku, gdje je raspoređen u intendantsko odjeljenje 1. bojne 3. gardijske brigade. U jesen 1991. godine k njemu je u to poduzeće došla osoba koja se predstavila kao Goca iz Zbornog područja te u prisutnosti njegovog zapovjednika Mate Zamolinskog objasnila mu da se formira jedna postrojba za posebne namjene, da je ona u zapovjedništvu njegove bojne za njega dobila suglasnost da može napustiti tu svoju matičnu jedinicu i prijeći u ovu koja se formira, ukoliko on to želi, a govorila mu je i za odredene beneficije koje će imati kao pripadnik te postrojbe. On je uz odobrenje Mate Zamolinskog prihvatio njen prijedlog i odmah se s Gocom odvezao u jednu kuću koja je bila baza za grupu pripadnika te postrojbe. Bili su smješteni u podrumskom prostoru te kuće koja se nalazila u jednoj ulici ne tako daleko od Policijske uprave. Goca ga je upoznala s ostalim pripadnicima grupe koji su tu već bili. Pravilo je bilo da smiju znati samo svoje nadimke, pa je tako on upoznao osobe po nadimcima Buše i Tićo, više se ne sjeća nadimka treće osobe, dok je kasnije u tu grupu pristupio njegov poznanik Josip Zdravčević zvan Jole i Ustala. Goca mu je rekla da im je ona jedina veza sa Zbornim područjem, da će oni sve zapovijedi i zadaće dobivati izravno od nje, a ako nje nema, mogu se obraćati Bušeu. On tada nije imao saznanja od koga je Goca dobivala zapovijedi, ali je kasnije tijekom 1992. godine kada se već vratio u svoju matičnu 3. gardijsku brigadu doznao da je Goca kći Andrije Getoša i da je dok je on bio u toj njezinoj jedinici ona istovremeno bila i tajnica Branimira Glavaša. Kod dolaska u bazu Goca mu je objasnila da se, ukoliko ima potrebe otidti u grad, mora javiti njoj, Bušeu ili Tiću te da može izlaziti samo u njihovoј pratnji, pa ga je tako jedne prilike u posjet obitelji vozio Buše, a jednom u posjet matičnoj postrojbi Tićo i to osobnim vozilom «Yugo» crvene boje, bez registracijske oznake, koje je uglavnom bilo parkirano pred bazom i koje su koristili Tićo i Buše. Nekoliko dana nakon dolaska u bazu Goca je došla i kratko nasamo poričala s Bušecom, a sat ili dva nakon njenog odlaska Buše je njenu i Joli rekao da se pripreme, jer da će uskoro morati položiti ispit da bi se vidjelo zaslужuju li daljnji ostanak u postrojbi. Sutradan u večernjim satima Buše mu je rekao da se spremi, pred bazu je stigao jedan bijeli kombi te su se njih dvojica, uz nepoznatog vozača, odvezli njime do Dubrovačke ulice, a usput mu je Buše rekao da treba koknuti jednog starog koji je antidržavni element. Kuća do koje su došli u Dubrovačkoj ulici bila je prizemnica, kroz kolni ulaz zatvoren dvokrilnim vratima od metala i stakla ulazio se u tzv. ajnfort, kroz njega u dvorište, gdje se izlaskom na

dvorište s desne strane u obliku slova L nalazio drugi krak kuće u kojem su se nalazile dvije prostorije. Vozač je kombi uvezao u ajnfort i tu ostao, a Buše i on otišli su u taj dvorišni dio kuće. Tamo je u prvoj prostoriji bio stražar koji im je otvorio vrata druge prostorije, a u toj prostoriji zatekli su na stolicama muškarca i ženu starosti oko 50 godina. Muškarcu su ruke bile na ledima zavezane ljepljivom trakom, a glava mu je također u visini usta horizontalno uokrug bila oblikovana istom takvom trakom, dok žena nije bila vezana. Muškarca su uzeli i poveli van, a dok su to radili, žena ih je uhvatila i pokušala zaustaviti, ali ju je Buše snažno odgurnuo tako da je pala na pod, pa su muškarca izveli i smjestili u kombi. Nakon kraće vožnje našli su se na obali Drave između zgrada u kojoj se nalazio «Caritas» i jednog igrališta. On i Buše izveli su muškarca iz kombija, Buše je tog muškarca postavio licem prema Dravi, repetirao pištolj i dao ga njemu uz naredbu da puca u muškarca. On je pištolj usmjerio u pravcu gornjeg dijela leda tog muškarca, povukao okidač, ali nije došlo do opaljenja, pa je Buše otklonio zastoj, ponovno mu dao pištolj i naredio da puca. On je pucao u gornji dio leda tog muškarca, vidio je da je ovaj ipak ostao stajati, aliagnut gornjim dijelom tijela prema naprijed. Tada mu je Buše uzeo pištolj iz ruke i još dva puta pucao u tog čovjeka te ga nogom gurnuo u Dravu. Kad su se vratili u bazu, tu je bila Goca, pitala je Buša kako je prošlo, a on je odgovorio da je bilo dobro, uz popravni. Sutradan mu je Buše dao zdravstvenu i osobnu iskaznicu koje je oduzeo tom nepoznatom muškarцу i naredio mu da ih spali na roštilju koji se nalazio na otvorenoj terasi njihove baze, pri čemu on nije mogao otkriti identitet te osobe, jer ga je Buše kontrolisao. Nekoliko dana nakon toga video je i da Tićo na tom roštilju također pali jednu zdravstvenu iskaznicu. Dan nakon njega i Jole je zajedno s Bušecom otišao na «polaganje ispita», on nije znao o čemu se radio, ali je po naknadnom ponašanju Jole zaključio da se te večeri nešto čudno dogodilo. Taj njegov zaključak potvrdio se kada je sutradan došla Goca i raspitivala se što se to dogodilo. Buše je odgovorio da se taj u koga je Jole pucao ranije bacio u vodu, a Jole se opravdavao da mu je zadrbala ruka. Goca je pred svima rekla da je taj čovjek sada u bolnici i da ga čuva policija. Nekoliko dana nakon ovog dogadaja Goca je u bazu donijela jedan papirac, dala ga Bušeu i rekla mu da su to pitanja na koja trebaju dobiti odgovore. Kada je Goca otišla, Buše mu je rekao da pode s njim te su se odvezli do one iste kuće u Dubrovačkoj ulici. Usput mu je Buše rekao da idu ispitati tipa koji je zatajio da ima sina u JNA. Kao i prvi put vozilo su uvezli u ajnfort te kuće, otišli u dvorišni dio kuće, tamo su u prvoj prostoriji zatekli stražara koji im je otvorio vrata druge prostorije, a u njoj je na stolici sjedio njemu nepoznat čovjek ruku zavezanih ljepljivom trakom na ledima. U razgovoru s tim čovjekom saznao je da se on toga dana spremao na posao i izašao iz kuće te da su ga tu dočekale nepoznate osobe, ugurale u vozilo i dovezle u tu kuću gdje se nalazio. Buše je oslobođio ruke tom čovjeku i ispitivao ga o sinu koji je bio u JNA te o posjedovanju radio-stанице, a nakon toga ga je tukao Šakama te naredio njemu da ga tuče, ali je taj čovjek negirao sve optužbe. To je trajalo desetak minuta, kad se na vratima začulo kucanje. Kad su otvorili, pred vratima je bila Goca i pitala ih što ima novog. Objasnili su joj da taj čovjek ne zna ništa, da govoriti da je častan, a Goca im je rekla da se njih dvojica vrate u bazu i da će ona otići po daljnje instrukcije. Osim ova dva opisana slučaja on je jedne prilike dobio zadatak da zajedno s Tićom ode u ul. Zeleno polje radi nečijeg privodenja također u Dubrovačku ulicu. Vozili su se onim istim automobilom «Yugo», ali su naišli na zatvorenu kuću. U razgovoru s Tićom i Bušec saznao je da je u sklopu njihove jedinice za posebne namjene djelovalo još nekoliko takvih grupa kao njihova, ali da grupe nisu smjele znati jedna za drugu. Dok je boravio u ovoj postrojbi, jedne je prilike Goca dovela u bazu njemu nepoznatog muškarca i predstavila ga kao satnika Ivicu Krnjaka te je bilo govora o odlasku njihove postrojbe u oslobođenje Antunovca. U tu ih je akciju Ivica Krnjak i odveo dan ili dva nakon ovog razgovora, ali se od akcije odustalo. Ovu postrojbu su on i Jole odlučili napustiti iznenada i spontano, jer je on smatrao da je u nju samovoljno i došao pa tako može i otići, ali su se pri tome bojali da ih ostali iz grupe ne napadnu pa su se tog dana kad su otišli iz baze treće uputili do središta grada i otuda se tramvajem dovezli do poduzeća «Mara».

Okrivljenik je nadalje kod dovođenja istražnom sucu 18. listopada 2006. godine iskazao da ostaje kod obrane dane u policiji. Svojoj obrani dodao je da nije vidio u koji dio tijela je Buše ispalio hitac tom čovjeku koga su doveli na likvidaciju do Drave. Opisujući oružje iz koga su pucali rekao je da je to bio pištolj koji je s gornje strane imao horizontalno položen plastični okrugli okvir. Također je dodao da je pored Busea, Tiće i Jole u grupi s njim bio još i jedan nadimkom Cmi. Inače se nije slagao s metodama kojima se morao služiti dok je bio pripadnik grupe, ali se bojao otvoreno tome usprotiviti, jer je mislio da bi bio likvidiran.

Na ispitivanju kod istražnog suca 19. listopada 2006. godine dodao je svojoj obrani da nije gledao u čovjeka u koga je na obali Drave pucaan, a kako taj čovjek nije pao, on je u uvjerenju da ga uopće nije pogodio.

Ponovno ispitana kod istražnog suca 9. veljače 2007. godine okrivljenik Mirko Sivić izjavio je da povlači sve svoje do tada dane obrane, i onu iz policije i onu kod istražnog suca, jer da je obrana u policiji jednim dijelom od njega iznudena iskorištavanjem njegovog teškog zdravstvenog stanja.

Okrivljenik Ivica Krnjak ispitana je najprije u tri navrata i to 20. i 21. listopada te 2. studenog 2006. godine, ali se u sva tri nevrata branio šutnjom. No, 3. travnja 2007. godine on je pred istražnim sucem dao svoju obranu. U obrani je naveo da je bio pripadnik Hrvatske vojske od 1. srpnja 1991. do 30. lipnja 1996. godine, s tim da je od 1. srpnja pa do 1. prosinca 1991. godine obnašao dužnost referenta obavještajne službe, a od 1. prosinca postavljen je po zapovjedi Karla Gorinščeka za zapovjednika diverzantske satnije. Ta satnija je stvarno formirana nakon polaganja prsege 19. siječnja 1992. godine i tada je dobila naziv Samostalna uskočka satnija. Njezin zadatok je bio djelovanje na crti bojišnice i u neprijateljskoj pozadini, a nije imala područje djelovanja u gradu Osijeku. Okrivljenik Branimir Glavaš nije u razdoblju od listopada do prosinca 1991. godine njenom bio nikakav vojni zapovjednik, pa mu tako nije mogao izdavati niti zapovjedi za ubojstva civila. Okrivljenica Gordana Getoš-Magdić nikada nije bila zapovjednik niti jednog voda u Samostalnoj uskočkoj satniji. Ona je zapravo bila pripadnica Sigurnosno-informativne službe i odgovarala je zapovjednoj strukturi te službe. Samostalna uskočka satnija brojala je oko 502 osobe, a tko je sve bio njen pripadnik, on to ne zna te se takvi podaci mogu potražiti u Ministarstvu obrane RH. Tako mu nije poznato jesu li okrivljenici Dinko Kontić i Zdravko Dragić bili pripadnici ove postrojbe. Stjepan Bekavac nije bio pripadnik postrojbe, dok mu je poznato da Tomislav Valentić jeste, ali ne zna u kom razdoblju. Satnija je imala tri voda. Prvi je bio smješten u Banovoj ulici i zapovjedao mu je Vlado Frković. Drugi je vod bio smješten u Dubrovačkoj ulici i zapovjedao mu je Matija Horvat. Treći vod bio je smješten u Divaltovoj ulici i zapovjedao mu je Ivan Šmodrić. Na lokaciji u Dubrovačkoj ulici drugi vod prešao je između Božića 1991. i Nove godine, a prije toga u toj kući također je bila smještena Hrvatska vojska, ali njenom nije poznato koja je to postrojba bila. Tajni vod unutar Samostalne uskočke satnije nije nikada postojao, a niti je on čuo da bi u Keršovanjevoj ulici bio smješten dio njegove postrojbe. Od izdavanja zapovjedi za formiranje satnije pa do polaganja prsege unutar postrojbe provodile su se samo radne pripreme, dakle skupljalo se oružje i ljudstvo te se tražio smještaj. Zapovijed za formiranje diverzantske postrojbe mogla je doći samo iz dva izvora, ili od zapovjednika Zbornog područja kao što je i bio slučaj, ili od Ministarstva obrane RH. Zbog toga Branimir Glavaš nikako njenom nije mogao dati zapovijed za formiranje diverzantske postrojbe, jer to nije bilo u njegovoj nadležnosti. On nije imao nikakve veze s Branimirom Glavašem, on mu nije bio nadređeni, niti mu je izdavao zapovijedi. Poriče sva kaznena djela koja mu se

stavljaju na teret i brani se da nema nikakve veze s ubojstvima civila, a isto tako niti postrojba kojom je on zapovijedao. Što se tiče Radoslava Ratkovića, naveo je da nikada nije čuo za tu osobu. Sjeća se osobe po prezimenu Mamula i to zbog toga što ga je jedne prilike zapovjednik 1. bojne 106. brigade HV Ivan Šoltić pozvao da dođe u zapovjedništvo te postrojbe u Kolodvorskoj ulici u Retfali da bi ispitao jednu osobu koju su kao navodnog četnika doveli pripadnici Šoltičeve postrojbe. Nakon što je došao u navedeno zapovjedništvo i ispitao Mamulu, odlučio je da se ta osoba pusti i čak ga je osobno s pripadnicima 106. brigade HV prepratio njegovu kući. Što se tiće «Pete kolone» u gradu Osijeku, njome su se bavile Sigurnostno-informativna služba i Služba za zaštitu ustavnog poretku. Osobu po prezimenu Amlinger zna, bio je pripadnik njegove postrojbe, ali je s njim u konfliktu od kada je zamjetio da unutar postrojbe nestaje oružje i streljivo, zbog čega je došao s navedenim u konflikt.

Okrivljenik Dino Kontić ispitana je 20. i 21. listopada 2006. godine, ali se u oba navrata branio šutnjom. No, 19. veljače 2007. godine u pisanom je obliku istražnom sucu dostavio svoju obranu. U tom podnesku objašnjava da se prethodno branio šutnjom, jer je zaključio da se protiv njega iznose neistine. Nadalje je naveo da se u ljetu 1991. godine nakon povratka iz Njemačke aktivno uključio u obranu RH pristupivši pričuvnom sastavu MUP. U studenom 1991. godine čuo je da se osniva jedna postrojba za izviđanje i diverzantske akcije pa je zajedno s Milanom Plazibatom krajem tog mjeseca otišao u OSNO i prijavio se u Samostalnu uskočku satniju. Ta se postrojba tek popunjavala i nije imala neke akcije, nego tek jednu početkom prosinca radi oslobađanja Antunovca, ali je i ta akcija obustavljena. Zbog toga se on razočarao i najviše vremena je provodio sa starim suborcima u naselju Jug II te kod Nemetina. U Samostalnoj uskočkoj satniji se samo formalno vodio i svega je u nekoliko navrata odlazio u tu postrojbu da se raspiša što se događa. Ne odgovara istini da je on sudjelovao u odvodenju Radoslava Ratkovića na likvidaciju, te u potvrdu toga navodi da ga Ratković kod davanja svog svjedočkog iskaza nije prepoznao. Pored toga smatra da je i sam Ratkovićev iskaz suprotan navodima istražnog zahtjeva. Također navodi da su dokaz da optužbe nisu istinite i njegovi odlasci u Republiku Srbiju, što sigurno ne bi činio da je sudjelovao u likvidaciji Srba, a Srbi su mu i među najboljim prijateljima.

Okrivljenik Tibomir Valentić pred istražnim je sucem 20. listopada 2006. godine iznio svoju obranu. U njoj navodi da je u HV stupio u srpanju 1991. godine u 3. gardijsku brigadu, a od studenog te godine pa do 1994. godine bio je u Samostalnoj uskočkoj satniji. Baza te postrojbe bila je u jednoj kući u Retfali, a zapovjednik mu je bio Ivica Krnjak, dok je jedan od dozapovjednika bio Matija Horvat. Sjeća se da je jedno vrijeme u toj postrojbi bio i Dino Kontić, ali ne s njim zajedno i on ne zna gdje je Kontić bio smješten. Sve do siječnja 1992. godine on je zbog ranjanja u Sarvašu bio pošteđen aktivnosti u Samostalnoj uskočkoj satniji. Poznavao je osobu prezimenom Bekavac, a nadimkom Bušo, koji je bio u navedenoj postrojbi 1991. godine, ali ne zna što je Bekavac radio. No, on s njim nije bio ni u kakvoj akciji. Za nadimke Jole, Ustaša, Sivko i Sivac bramo se da mu ništa ne znaće, a isto tako da ne poznaje Mirka Sivića ni Josipa Zdravčevića. Poznavao je Gordana Getoš, jer je ona supruga njegova bratića Ivice Magdića. S njom se sastajao u Keršovanijevoj ulici, poznato mu je da je bila u Samostalnoj uskočkoj satniji, ali ne zna što je radila i koje su bile njene funkcije.

U dopuni svoje obrane 21. listopada 2006. godine okr. Tibomir Valentić iznio je da s Ivicom Krnjakom on nije išao ni u kakve akcije. Kada se i sastajao s Gordanom Getoš, razgovarali su o porodičnim stvarima. U kući u Keršovanijevoj ulici nije bila nikakva baza, u njoj nije bila stacionirana vojska, a ako je i bilo vojske, to je netko Magdićevima dolazio u

posjete. Zdravka Dragića uopće ne poznaje. Imena oštećenika iz ovog predmeta ništa mu ne znaće, a on nije sudjelovao u likvidaciji niti jedne osobe. Dinau Kontića upoznao je preko svog bratča Ivice Magdića i koliko zna Kontić je bio na Jugu II u postrojbi Mate Šabića. Od Gordane Getoš-Magdić on je čuo da je Kontić pripadnik Uskočke satnije, ali on ga tamo nikada nije vidoao.

Otkrivljenik Zdravko Dragić ispitana je u policiji 19. listopada 2006. godine. U svojoj obrani izjavio je da se ljeti 1991. godine dragovoljno uključio u obranu RH i najprije bio u jedinicama pričuvnog sastava MUP. Zbog toga što je u tom svojstvu prošao specijalističku obuku za izviđačko-diverzantska djelovanja, želio se uključiti u takve postrojbe. U razgovoru sa svojim zetom (sestrinim mužem) Dinom Kontićem o toj svojoj želji doznao je da Kontić zna jednu osobu s kojom bi mogao razgovarati o tome i povezao ga je s Gordonom Getošom. Iz razgovora s njom zaključio je da je ona zapovjednica unutar jedne postrojbe za posebne namjene te se s njom dogovorio da se priključi toj postrojbi. Sutradan je s Dinom Kontićem otišao u bazu te postrojbe u Keršovanićevoj ulici. Kasnije je saznao da se ta postrojba zove Samostalna uskočka satnija. Baza postrojbe nalazila se u velikom podrumu te kuće u Keršovanićevoj ulici, a u gornjem dijelu kuće živjela je Gordana Getoš sa svojim suprugom Magdićem. Tu je upoznao ostale pripadnike postrojbe i to po nadimcima Buše i Tiho, postrojbi je pripadao i njego zet Dino Kontić, a nakon nekoliko dana upoznao je i zapovjednika postrojbe Ivicu Kranjaka. On ih je uskoro poveo u jednu akciju na Antunovac, ali se od te akcije odustalo. Nakon te akcije jednog je dana dobio nalog od Bušea i Tihe da odu po nekog KOS-ovca i doveđe ga na razgovor. Ili su vozilom «Yugo» crvene boje s razbijenim bočnim stakлом u ul. Fede Milića. Bili su odjeveni u maskirne odore i naoružani. Na ulaznim vratima kuće pozvonili su Buše i Tiho, iz podruma jeizašla jedna žena, oni su joj rekli da traže Radoslava Ratkovića, a tada se pojavio jedan muškarac. Buše mu je rekao da su došli po njega radi razgovora te su ga odvezli navedenim vozilom u Dubrovačku ulicu u jednu dugacku prizemnicu s velikom metalnom ustakljenom kapijom. Izveli su Ratkovića iz auta, prošli kroz haustor, i odveli ga u dvorišne nusprostorije. Tu je ili Buše ili Tiho zavezao Ratkoviću ruke ljepljivom trakom te su njega ostavili da čuva Ratkovića. Čuvalo ga je oko dva sata i s njim je razgovarao, a kako je bio razdražen, udario je Ratkovića otvorenim dlanom ruke u glavu. Kad su se Buše i Tiho vratili, rekli su mu da se on može vratiti u bazu. Više se ne sjeća što se dalje dogodalo s njim, ali je iste večeri ponovo vidio Ratkovića. Naime, sjeća se dogadaja na obali Drave u Tvrđi kraj «Elektrinog» igrališta i Bastiona. Tamo su bili prisutni Ivica Kranjak, Buše, Dino Kontić i još neke osobe, a njega je u autu dovezao Dino Kontić. Zajedno s Kontićem sišao je stepenicama do najnižeg podesta s obzirom na nizak vodostaj Drave, a tu je stajala osoba vezanih ruku i s ljepljivom trakom preko usta. Pored te osobe stajao je Buše i još jedna osoba. Buše mu je pratio repetiranu automatsku pušku «MGV» s dobošem na gornjem dijelu i prigušivačem te mu naredio da puca u tu vezanu osobu. On je uzeo pušku te stojeći iza leda tog čovjeka pušku usmjerio u njegov potiljak. Tada je taj čovjek okrenuo glavu prema njemu i on je prepoznao Ratkovića. Bio je u šoku i uplašen, ali se bojao za sebe, nije znao kako da se izvuče te je povukao obarač i pogodio Ratkovića u obraz pa je ovaj pao u vodu. Netko od prisutnih vidio je ubrzo da je Ratković živ, a kako je on već bio spustio «MGV» na zemlju, gurnuli su mu u ruke «Kalašnikov» i naredili da puca u Ratkovića koji se nalazio u Dravi. On je ispalio jedan metak, ali pri tome nije ciljao u Ratkovića. Penjući se stepenicama rekao je Ivici Kranjaku da je bezvezan osjećaj ubiti čovjeka. Dan ili dva nakon tog dogadaja u bazu je došla Gordana Getoš i obavijestila ih da je Ratković prezivio i da se nalazi u bolnici, spočitavajući mu njegovu nesposobnost. Još je rekla da je ona preko svojih ljudi uspjela sprječiti otpremu pisma koje je Ratković napisao i pokazala im je to pismo, ali ga nije čitala. Sljedeće privodenje osobe prezimenom Lovrić iz Sisačke ulice obavili su zajedno on, Gordana Getoš, Buše i Tiho. To su obavili tako da su do Lovrićeve kuće došli autom. Kada su pozvonili otvorila im je ženska osoba srednjih godina i

pozvala Lovrića. On je došao, bilo je očito da se baš tada brijao, rekli su mu da pade s njima na razgovor pa se Lovrić obukao i krenuli su svi autom, ali se on više ne sjeća što je dalje bilo i to zato što misli da je on negdje usput izšao iz auta. Sudjelovaо je ju još jednom privođenju osobe po imenu Alija koji je živio u stambenoj zgradbi na Sjenjaku. Do navedene zgrade dovezao se zajedno s Bušem i Tihom crvenim «Yugom», a u razgovoru s njima čuo je da je navedena osoba četnik, snajperist ili KOS-ovac. Ne sjeća se više što je bilo s tim čovjekom. Inače zapovijedi za privođenja dobivali su Buše ili Tihu od Gordana Getoš ili Ivice Krnjaka, a on je tek preko njih dvojice saznao što treba učiniti. Pred Božić 1991. godine zbio se dogadjaj koji dobro pamti. Nalazio se u kafiću «Jazz» u većem društvu, bila je tu i Gordana Getoš, dosta je popio i razgovarao je s mnogim osobama, a između ostalih i s jednom mlađom muškom osobom, možda i maloljetnom, za koju je saznao da će biti novi pripadnik njihove postrojbe. Nakon ponoći napustio je društvo i otišao kući. Sutradan su po njega došli Buše i Tihu, odveli ga u bazu u Keršovanijevu ulicu, a tu su se već nalazili Gordana Getoš, Dino Kontić i taj mlađi dečko kojeg je upoznao prethodne večeri. Gordana Getoš spočitavala mu je da je odavao tom dečku sve što radi njihova postrojba i da ih tako sve dovodi u opasnost. Tihu je vikao na njega i udario ga nogom u glavu, a Buše mu je pridao i zavezao mu ruke ljepljivom trakom te mu tom trakom oblijepio i usta. U očima Dine Kontića vidio je suze, a Gordana Getoš naredila je Kontiću: «Ti si ga doveo, ti ga i čokni». Zbog šoka se ne sjeća kako se s Kontićem našao u automobilu, jedno vrijeme Dino ga je vozio po gradu, a onda ga je oslobođio ljepljivih traka i pustio iz vozila. Od tada on više nije bio pripadnik opisane postrojbe.

Kod dovodenja istražnom sucu 21. listopada 2006. godine okrivljenik je svojoj obrani dodaо da on ne zna koje su funkcije obavljali Buše i Tihu u njihovoј postrojbi, ali se Buše postavljaо inicijativno. U akciji se išlo nakon razgovora Gordana Getoš s Ivicom Krnjakom, a Gordana je izdavala zapovijedi. Dodaо je i to da on ne zna tko je dovezao Ratkovića na mjesto likvidacije na Dravi. Čuo je za nadimak Čif i pretpostavljaо je da se radilo o Ivici Krnjaku. Grupu su činili on, Buše i Tihu, a njegov zet Dino Kontić bio je u drugoj grupi, ali on ne zna s kim, samo ga je vidio par puta da razgovara s Gordonom Getoš.

Dopunjajući obranu okrivljenik je 21. listopada 2006. kod istražnog suca rekao da on nije želio ubiti Ratkovića, ali se bojao za sebe pa je pucao onako negdje. Opisujući Tihu prisjetio se da se volio igrati oružjem i da ga je boljelo koljeno te je zbog toga šepao.

Dana 9. veljače 2006. godine okrivljenik Zdravko Dragić iskazao je kod istražnog suca da odustaje od svih svojih ranijih obrana, jer da je pročitavši spis zaključio da se radi o konstrukcijama i neistinama te da će se nadalje braniti šutnjom.

Okrivljenica Gordana Getoš-Magdić dala je svoju obranu u policiji pred svojim braniteljem 20. listopada 2006. godine. U obrani je navela da je tijekom 1989. godine volonterski radila kao tajnica u stranci HDZ. Zbog sigurnosnih razloga premješteni su u podrum Centra za obavešćivanje te je tu zajedno s Mirelom Đurić obavljala poslove tajnice u uredu Branimira Glavaša, koji je bio sekretar OSNO. Na radu u mjestu tajnici došla je na njegov poziv. U srpnju ili kolovozu 1991. godine Branimir Glavaš povjerio joj je da pomogne u popuni jedinice za posebne namjene koju je tada formirao Ivica Krnjak. Taj zadatak je dobila, jer je Glavaš u nju imao veliko povjerenje, od prvih dana sudjelovala je u podjeli oružja i poznavao je velik broj ljudi. Krnjak je imao svoj ured iznad ureda OSNO i zajedno s njim radili su Antolasić, Amšlinger i još nekoliko njeg nepoznatih osoba. Krnjak je često dolazio u ured kod Glavaša i razgovarali su nasamo. Zbog povjerenog zadatka ona nije napuštala svoj posao u OSNO, nego je samo pomagala Krnjaku koji nije poznavao grad i ljude koji bi mogli ući u tu jedinicu, i to odabirući ljude sa popisa osoba koji su se

dobrovoljno javljali u OSNO i čekali raspored. Odabir je obavljala i na temelju poznanstva te odlascima u postrojbe po neke vojnike. Za odabrane obavljala je sigurnosnu procjenu, razgovarala je s njima i upućivala ih Krnjaku. Krnjak je inače bio podređen Branimiru Glavašu. Sjeća se da je ovakav način odabrala Stjepana Bekavec zv. Buše, Dinu Komića, Zdravka Dragića, Tihomira Valentića zvanog Tihi i jednog mesara prognanog iz Baranje. Ukupno je u toj postrojbi bilo oko 60 odabranih osoba. Neki su ušli i na preporuke Krnjaka i Glavaša. Zapovjedništvo postrojbe bilo je u Zapovjedništvu obrane grada u Županijskoj ulici, kat iznad ureda Branimira Glavaša. Zbog sigurnosnih razloga pripadnicima postrojbe nisu se smjela znati imena i prezimena, a takvu odluku donijeli su Krnjak i Glavaš na jednom sastanku i ona je tu odluku prenosila svima koji su ušli u jedinicu. Ova postrojba je 27. travnja 1992. godine preimenovana u Samostalnu uskočku satniju. U njenom sastavu bilo je više vodova razmještenih po gradu pri čemu pripadnici tih vodova nisu znali jedni za druge. Jedan je bio u Keršovanićevoj ulici, jedan u OS «Rade Končar», jedan u Donjem gradu, jedan u OSNO u Županijskoj ulici, jedan u Dubrovačkoj ulici, a jedan u Retsfali. Što se tiče popune postrojbe, ona je imala više sastanaka s Glavašem i Krnjakom te je na tim sastancima od njih dobivala upute za popunu, što će govoriti odabranim o ponašanju, napredovanju u postrojbi i slično, a zapovjedi koje je dobivala od njih dvojice, ali i od Amšlingera, prenosila je zapovjednicima ili drugim osobama u navedenim vodovima. Razlog što je ona bila veza između Glavaša i Krnjaka te pojedinih vodova u SUS-u bio je u tome što je ona kod Glavaša imala iznimno povjerenje. Zapovjedni je dobivala ustmeno ili pismeno, izravno od Glavaša ili Krnjaka, a kod pismenih radilo se o papirićima s imenom neke osobe i ulicom te razlozima zbog kojih nekoga treba privesti i ispitati kao npr. radi li se o «petoj koloni», ima li kontakte s neprijateljem, ima li rodbinu kod neprijatelja i slično. Ove je papiriće osobno dobivala u OSNO od njih dvojice ili ih je uzimala sa njihovih stolova, kada njih nije bilo, a gdje su joj oni te papiriće ostavljali. Na papirićima nije pisalo što s tim ljudima učiniti nakon što se privedu i ispitaju. Tako se sjeda služaja odvođenja Branka Lovrića. Bila je rana jesen kada je od Glavaša dobila zadatak da se javi u Poštu i o Lovriću razgovara s direktorom. U razgovoru je saznala da Lovrić ne dolazi na posao, prenijela je to Glavašu, a on joj naredio da ga treba uhititi i privesti, jer je antidržavni element. Tada je s dva do četiri pripadnika postrojbe otisla do Lovrićeve kuće, sjeća se da im je otvorila ženska osoba, a tada je izašao i Lovrić na traženje bez otpora pošao s njima. Odvezli su u Dubrovačku ulicu, Lovrića su odveli u podrum, a ona se nije tu više zadržavala, go je obavijestila Glavaša da je Lovrić priveden. Kad je nakon nekoliko dana u razgovoru sa svojim vojnicima saznala da je Lovrić ubijen, posvadala se zbog toga s Glavašem. U toj svadi on joj je prijetio, govorio joj da mu ne dolazi na posao, da će i ona plivati i da će ih sve zbrisati sa zemlje. Ona je prijetnje ozbiljno shvatila, jer je znala kako je u jednom slučaju s Glavašem prošao Goran Urban kojeg su u sjedištu HDZ-a zlostavljali. Glavašu nije bilo strano obraćunavati se i sa svojim ljudima. I dalje je nakon ove svade radila kao tajnica u OSNO, ali je Glavaš bio na nju ljut i nije ju pozdravljao. Nakon nekoliko dana pozvao ju je i prigovorio da je u postrojbu angažirala nespособne ljude. Pokazao joj je pismo koje je nakon neuspjete likvidacije pisao neki čovjek iz bolnice i naredio joj da riješi problem. Ona pretpostavlja da je pismo Glavašu donio Amšlinger, jer je on prethodno bio kod Glavaša. Dobivši takvu naredbu, ona je otisla u Keršovanićevoj ulici i daša je naredbenje jednom pripadniku postrojbe za koga se sjeća da je bio medicinski tehničar, a kasnije policijac, da ode u bolnicu i ubije tog čovjeka. Ovaj je otisao, ali se vratio i rekao da nije uspio, jer da je taj čovjek u bolnici čuvan. Ona je tada obavijestila Glavaša o ovome i misli da je i on sam slao nekoga u bolnicu da usmire tog čovjeka. Kasnije je saznala da se taj čovjek zove Ratković. O ovim događanjima razgovarala je s Ivicom Krnjakom žeđeći izazi iz njegove postrojbe, čemu se on nije protivio. Krnjak je inače znao za zapovjedi koje je ona primala od Glavaša i prenosila ih u postrojbu. O ostalim ubojstvima tvrdi da ne zna ništa i da nije u njima sudjelovala, iako je čula da ih je bilo. Također joj nije poznat nadimak Čif. U vezi sa slučajem Ratković Glavaš joj je još naredio i da se riješi

onoga koji je bio odgovoran za neuspjeh u tom slučaju. Smatrala je da je Glavaš time mislio na njegovu likvidaciju. To je bio Zdravko Dragić, šurjak Dine Kontića. Ona je otišla u Keršovanijevu ulicu i prenijela Dini Kontiću Glavaševu naredenje, ali rekavši da samo zaplaši Dragića kao primjer ostalima. Početkom 1992. godine dva je mjeseca bila u Njemačkoj, a nakon toga formalno joj i dalje bila tajnica u uredu Branimira Glavaša da bi od travnja 1992. godine i službeno bila u Samostalnoj uskočkoj satniji. Tvrdi da osobno nije nikoga ubila, niti je naznačila likvidacijama.

Prilikom privodenja istražnom sucu okrivljenica je 21. listopada 2006. godine u iskazu pred istražnim sucem ostala kod obrane dane u policiji.

Kod sljedećeg ispitivanja pred istražnim sucem 22. listopada 2006. godine iznosila je svoje spoznaje o prijetnjama koje joj se događaju u zatvoru.

Iznova dajući obranu pred istražnim sucem 28. prosinca 2006. godine okrivljenica je iskazivala o navodnim pritiscima u policiji prilikom njezinog prvog ispitivanjima, o zlouporabama od strane njenog branitelja te o iskorištavanju njenog teškog psihičkog stanja kako bi se dobio njezin iskaz. Tvrdi da je nevin, da ništa što je iskazivala u policiji nije istina te je opozvala takvu svoju obranu.

Okrivljenik Branimir Glavaš dao je svoju obranu 23. listopada 2006. godine pred istražnim sucem. U obrani je naveo da je od listopada 1990. do 2. studenog 1991. godine obnašao dužnost sekretara za narodnu obranu u OSNO u Osijeku. Vojne dužnosti obnašao je od 2. studenog 1991. godine kada je postao pomoćnik zapovjednika obrane grada, a zapovjednik mu je bio Eduard Bakarec. Kao sekretar za narodnu obranu on je po zapovijedima iz Ministarstva obrane te iz Zapovjedništva za istočnu Slavoniju, a kasnije iz Zapovjedništva Operativne zone Osijek, obavljao mobilizaciju, ali nije imao nikakve ovlasti formirati vojne jedinice. Za Samostalnu uskočku satniju više je saznao poslije rata nego u vrijeme rata te mu nije poznato kada je formirana ta postrojba i koje je zadaće obavljala. Ivicu Krnjaka poznavao je iz regionalnog kriznog štaba gdje je on bio od samog dolaska Vladimira Šeksu za predsjednika tog štaba, a štab je bio smješten kat iznad OSNO. Misli da je Šeks dao Krnjaku i Grošelju naputke za formiranje neke sigurnosno-obavještajne službe. Krnjaka se još sjeća iz situacije u vezi s rušenjem batinskog mosta te u vezi finansijske pomoći radi proizvodnje streljiva. Samostalna uskočka satnija nije bila pod Zapovjedništvom obrane grada. On je pod svojim zapovjedništvom imao samo 106. brigadu, dio 130. brigade, 135. brigadu, Samostalni bataljun pri Zapovjedništvu obrane grada te jednu formaciju specijalne policije. Gordana Getoš-Magdić poznaje od 1990. godine kao tajnicu mladeži HDZ, ali ona nikada nije bila njegova tajnica u OSNO. Znala je povremeno pomoći kao dobrovoljac kod povećanog obima posla, tako da je kuhalala kavu ili posluživala stranke, a budući da je imala samo osnovnu školu, nisu joj se ni mogli povjeriti bilo kakvi ozbiljniji poslovi. On joj osobno nije davao nikakve naloge niti zaduženja pa ni za formiranje neke jedinice za specijalne namjene, a priče o nekakvim ceduljicama gluposti. Kada je prešao u Zapovjedništvo obrane grada, taj su smješteni u zgradu bivšeg SUDNOR-a. Ime načelnika okrivljenika kao pripadnika SUS-a su mu nepoznata. Također mu ništa ne znaće ni imena oštećenika, osim dr. Kutlića čijoj je supruzi na zamolbu Dure Perice trebao pomoći u vezi nestanka muža, a za Ratkovića saznao je kroz medije. Slučajeva nestanaka i ubojstava u studenom i prosincu 1991. godine nisu istraživali vojne vlasti, jer je to bila zadaća civilne policije.

Obrane okrivljenika Ivice Krnjaka, Dine Kontića, Tihomira Valentića i Branimira Glavaša, što se tiče inkriminacija iz ove optužnice, nisu istinite, a obrane okrivljenika Mirka

Sivića, Zdravka Dragića i Gordana Getoš-Magdić nisu istinite u onim dijelovima u kojima su naknadno mijenjane ili povućene, jer su u suprotnosti s činjenicama koje su tijekom istrage utvrđene brojnim prikupljenim dokazima. Dapaće, obrane okrivljenika Mirka Sivića, Zdravka Dragića i Gordana Getoš-Magdić koje su oni prvovali dali pred svojim braniteljima ili pred istržnim sucem, a prije nego što su ih naknadno izmjenili ili povukli, međusobno su sukladne, upotpunjujuće, podudarne ostalim u istrazi pribavljenim dokazima i stoga vjerodostojne.

Prije svega treba istaknuti da su tijekom predistražnog, a u najvećoj mjeri tijekom istrage, ispitani brojni svjedoci koji su imali izravna ili neizravna saznanja o dogadajima koji su predmet istrage, te su prikupljeni brojni tzv. materijalni dokazi o svim odlučnim i važnim činjenicama gledje počinjenog kaznenog djela.

Tako je u predistražnom postupku u Županijskom sudu u Zagrebu u skladu s odredbama članaka 238.a do 238.d kao svjedok ispitana osoba pod pseudonimom «Drava». On je izjavio da se početkom kolovoza 1991. godine, kad je počeo rat, priključio sanitetskoj službi 106. brigade ZNG, a nakon dva mjeseca prešao je u sanitet 3. gardijske brigade HV, gdje je načelnik saniteta bio dr. Starčević. U studenom 1991. godine pozvan je u ured dr. Starčevića, te je tu zatekao jednu djevojku duge plave kose u odori HV, a s njom je bio jedan muškarac također u takvoj odori. Kasnije je doznao da se zovu Gordana Getoš-Magdić i Dino Kontić. Rekli su mu da su čuli da je hrabar, da je sudjelovao u najgorim situacijama i da mu je nadimak Mali Ujo te da njima trebaju takvi ljudi za jednu diverzantsko-izviđačku specijalnu jedinicu. On je pristao preći u tu njihovu jedinicu te ga je Gordana odvezla vozilom «BMW» u podrumske prostorije jedne kuće u Keršovanijevoj ulici. Tu je bilo više uniformiranih muških osoba i jedan dječak od oko 15 godina. Kasnije je saznao da je to bio Fehir. U prvo vrijeme on je njima u tom podrumu nosio hranu iz Studenskog doma, a u to su ga uputili Valentić i Kontić. Na raspolažanju su imali jedan «BMW», jedan bijeli kombi, crveni «Yugo» i zeleni «Stojadin». Tu u podrumu kuće s vremenom je upoznao osobe Stjepana Bekavca i zeleni «Stojadin». Tu u podrumu kuće s vremenom je upoznao osobe Stjepana Bekavca zvanog Buše, Sivića koji je došao iz 3. gardijske brigade gdje je radio u kubinji, Thomira Valentića, Josipa Zdravčevića i još jednog muškarca za kojeg zna da je kasnije radio u kafiću kod spomenika Žetaču. Nakon desetak dana upoznao je i zapovjednika postrojbe Ivicu Krnjaka koji im je došao u posjet. Nakon tog Krnjakovog posjeta dobio je zadatak da s Bekavcem i Valentićem ode u akciju do kuće nekog doktora, išli su zelenim «Stojadinom», ali u kući nije bilo nikoga. Sutradan je u akciju išao s Valentićem, Bekavcem i Zdravčevićem crvenim «Yugom» jednu kuću koja je imala ostakljena aluminijska vrata u Dubrovačkoj ulici. Kad su pozvonili, pojavio se muškarac od 50 do 60 godina, jakе tjelesne grude, odjeven u tamnije hlače, svijetlosmeđu vestu, ispod nje kariranu košulju, a na glavi je imao kapu zvanu «Šepka» žućkaste boje, dok je na nogama imao papuče. Nakon kraćeg razgovora nastalo je naguravanje, taj čovjek je pokušao pobjeći, zvao je u pomoć, u naletu na Zdravčevića oborio ga je na tlo, a Valentić i Bekavac su ga uhvatili, vratili u kuću i odveli kroz hodačnik te kuće u podrum. Bekavac je tom čovjeku samoljepivom trakom oblijepio glavu u visini usta, a također i ruke zavezao takvom trakom, ka ledju i posjeć ga na stolicu. Bekavac i Valentić su ga tukli palicama napravljenim od telefonskih kablova i govorili mu da je KOS-ovac, UDB-aš i četnik. Nakon toga podigli su tog čovjeka odveli ga do auta i odvezli se na obalu Drave. Bekavac i Valentić izvukli su ga iz auta, odveli do Drave i tu mu je Bekavac ispalio dva hitca u potiljak. To se dogodilo u prosincu jedne večeri oko 20,00 ili 21,00 sat, bilo je zamraćenje i potpuni mrak. Nakon što je taj čovjek pao u vodu, Bekavac je naredio Zdravčeviću da ga dovrši i dao mu «Škorpion». Zdravčević nije pucao u tog čovjeka, nego je ispalio dva hitca u vodu te bacio «Škorpiona» u Dravu. Te noći i svi oni drugi iz njihovog podruma otišli su nekamo, ali on ne zna kamo i tko s kim. Kada su se vratili u bazu, čuo je

kako Kontić priča Bekavcu da su oni promašili svog čovjeka, da je taj isplivao iz Drave, da se nalazi u bolnici, a dok je to pričao onaj vojnik za kojeg zna da je kasnije radio u kafiću kod spomenika Šetaču se zatvorenio i pognuo glavu. Dok je boravio u postrojbi čuo je od Bekavca, Gordana Getoš i Kontića da je Krunjak odlazio kod Glavaša. Sjeća se da su Gordana Getoš, Kontić i Bekavac negodovali kad im se Krunjak postavljaо kao šef, jer je Gordana Getoš, bila zapovjednik u njihovoj postrojbi, a Bekavac i Kontić njeni zamjenici. No, on je ipak shvatio da je SUS, čiji je zapovjednik bio Ivica Krunjak, bio nadređen njihovoj postrojbi. Dok je boravio u postrojbi trebala je biti provedena akcija oslobadanja Antunovca skupa sa «Branimirovom osječkom bojnom» i drugim dijelovima SUS, ali postrojba «BOB» nije došla. Sjeća se da je tada do Krunjaka došao kurir, predao mu pisani zapovijed govoreći da je to naredba od Branimira Glavaša, da se akcija prekida i da se vraćaju nazad.

Ispitan u istrazi svjedok Karl Gorinšek je naveo da je na čelu Operativne zone Osijek došao 12. rujna 1991. Za termin Uskočka satnija je čuo, a navodi da se konkretno radilo o diverzantskoj satniji za koju se neki htjeli da se zove Uskočka. Tu diverzantsku satniju je zatekao u vrijeme kada je došao na čelo operativne zone. Tom postrojbom zapovijedao je okr. Ivica Krunjak. On nije sudjelovao u odabiru kadra koji je ulazio u sastav te satnije, ne zna tko je odabirao ljudе za tu postrojbu, on o tome nije konzultiran, a za okr. Branimira Glavaša navodi da je on mogao imati doticaja sa odabirom kadrova kroz mobilizaciju jer je to dužnost sekretarijata za narodnu obranu kojem je on tada bio na čelu. Okrivljenik Branimir Glavaš formalno nije bio nadređen ovoj diverzantskoj satniji, ali je mogao dolaziti u doticaj s tom postrojbom kroz svoju funkciju zapovjednika obrane grada Osijeka. Smatra da je ta satnija imala neke veze sa SIS-om, pri čemu dodaje da zapovjednici brigada i zapovjednici operativne zone po ustrojbenoj hijerarhiji nisu bili nadređeni snagama sigurnosti i vojne policije, te da je vertikalna zapovijedanja kod snaga sigurnosti išla od najnižih postrojbi prema višim i tako sve do Ministarstva obrane RH, te u tom slučaju informacije iz tih službi nisu dolazile do njega. Zapovjedništvo tih postrojbi (SIS-a i Vojne policije) išlo je neposredno iz vrha, te zaključuje da je veza između SIS-a i diverzantske satnije bila neupitna budući da je on toj satniji zapovjedio samo jednu akciju i to rušenja batinskog mosta, dok joj druge zapovjedi nije izdavao, te zaključuje da je to mimo njegovog znanja činio netko drugi, a pretpostavlja da je to SIS. Poznavao je načelnika centra SIS-a Mirka Grošelja, on je imao svoju vertikalnu zapovijedanja i od njega je između ostalog bio upozoren i na pripremu atentata koji se protiv njega spremao kao zapovjednika operativne zone. Vezano za ubojstva građana Osijeka srpske narodnosti i pronašlaka leševa u rijeci Dravi nije mu bliže ništa poznato niti mu je tko o tome službeno istu referirao, a vezano za 5. kolonu u gradu navodi da su nadležni za ta pitanja bili službe SIS-a, SZUP-a i civilne policije.

Svjedok Ivan Grujić je naveo da je tijekom 1991. pa sve do 1. travnja 1992. godine radio kao operativac u SZUP-u Centar Osijek, a nakon toga prešao je u Sigurnosno informativnu službu Centar Osijek u kojoj se zadržao do rujna 1992. Nema osobnih spoznaja o ubojstvima građana srpske narodnosti u kritično vrijeme ali je o tome čuo iz drugih posrednih izvora. Koliko je njemu poznato uglavnom se radio o osobama srpske narodnosti iz pošte i poštice. Poznata mu je postrojba pod nazivom Samostalna uskočka satnija, te zna da je tom satnijom zapovijedao okr. Ivica Krunjak. Nakon što je u travnju 1992. prešao u SIS od načelnika te službe Mirka Grošelja saznao je da se u Dubrovačkoj ulici vrše odredene istrage, Grošelj je koristio izraz «bezvezne istrage» te je zbog takvih istraga Grošelj s nekim došao u sukob, ali mu nije poznato s kim. Nije mu poznata formacijska struktura Samostalne uskočke satnije ali iz tog vremena zna da je jedno od sjedišta te satnije bilo u Dubrovačkoj ulici, a za ostala sjedišta te postrojbe saznao je kasnije iz medija. Okrivljeniku Gordunu Getoš-Magdić poznaje kao kćer Andrije Getoša sa kojim je zajedno radio u SIS-u. Za nju zna da je bila tajnica u HDZ-u, poznato mu je da je sudjelovala u Domovinskom ratu i da ima status

branitelja, video ju je u odori no nije mu poznato kojoj formaciji je pripadala. Navodi da je njegov djelokrug rada bio antiterorističko djelovanje agresora, a u sklopu toga je predmet interesa odjela kojem je on pripadao bilo i djelovanje 5. kolone u gradu Osijeku. Navodi da je postojala određena koordinacija između službi SZUP-a i SIS-a. Smatra da je moguće da su informacije vezane za ubojstva civila u Osijeku odlazile u centralu u Zagrebu, i misli da je pokojni Mirko Grošelj o svojim spoznajama koja su se dogadala u Osijeku obavještavao svoju vertikalnu, dakle slao podatke u Zagreb jer je isti sustav slanja podataka bio kako u SIS-u tako i u SZUP-u, što znači da su se dokumenti radili u tri primjerka, od kojih je jedan uvijek odlazio prema centrali navedenih službi u Zagreb. Pojašnjava da je načelnik njegovog odjela u kojem je on radio kao operativac bio Mladen Igalić. Načelnik operative, tj. načelnik svih odjela bio je Zdravko Pejić, a načelnik centra SZUP-a Osijek bio je Branko Budić. Iz razgovora sa kolegama koji su radili očevide na ovim ubojstvima, saznao je da su tijela ubijenih bila vezana ljepljivim trakama i da im je pucano u glavu. Tada se nije govorilo o selotejpu, već se govorilo da su to „aplivači“.

Svjedok Zdravko Pejić bio je u razdoblju od 12. siječnja 1991. do 12. srpnja 1992. načelnik operativnih poslova službe za zaštitu ustavnog poretku Centra u Osijeku. Za kritično vrijeme navodi da je kroz operativni rad na teretu došao do podataka da je okr. Branimir Glavaš mortalna kičma obrane grada, ali da je bio autokrat čvrste ruke i da je htio pod svaku cijenu staviti sve strukture pod svoju kontrolu pa tako i SZUP. Navodi kako je primjera radi nakon pogibije Josipa Reihl Kira, tadašnjeg načelnika PU, te dolaskom Mate Salinovića na njegovo mjesto okr. Glavaš vršio veliki pritisak na Zagreb da se Matu Salinoviću razriješi funkcije načelnika PU, a također je tražio i njegovog razriješenje te odlazak Branka Budića sa mjeseta načelnika SZUP-a Centar Osijek. Navodi kako su u prvo vrijeme iz Zagreba dobivali upute da se nikako ne dozvoli utjecaj Glavaša na SZUP, međutim, kako smatra, kasnije je politika izabrala Branimira Glavaša, a oni su dali ostavke. U odnosu na tzv. slučaj «Selotejp», SZUP nije specijalno istraživao te slučajevje jer je za službu daleko veći interes predstavljalo stradavanje hrvatskog živilja u Osijeku u vrijeme agresije, pa su se ovi pojedinačni slučajevi i pogibije građana Osijeka srpske narodnosti jednostavno utopili u opći broj žrtava. Pri tome, navodi kako ga je jedino zaintrigirala smrt Bogdana Počuće, što ga je osobno pogodilo, budući da je on bio suradnik SZUP-a, lojalni Srbin te je skupljao vrijedne podatke o problematičnim Srbima. Smatra da je on bio žrtva loše reputacije svog brata Janka Počuće te da je vjerojatno ubijen gretskom. Poznavao je pokojnog Mirka Grošelja od kojeg je i saznao najveći broj informacija u vezi sa pojedinim događajima iz tog vremena, poznato mu je da se Mirko Grošelj uglavnom krecao u krugu vojnih osoba te da je pisane tragove u vezi sa ubojstvima prosljedio prema Zagrebu. Pri tome, navodi da se kroz operativni rad vezano za ubojstva u Osijeku spominje najmanje 10 osoba imenom i prezimenom, a navedene podatke je njegova služba proslijedila prema centrali u Zagrebu.

Ispitan tijekom istrage u dva navrata 3. studenog 2006. i 23. veljače 2007. svjedok Stjepan Antolalić je izjavio da je od 14. studenog 1991. pa do 1999., bio načelnik Vojno obavještajne službe za Operativnu zonu Osijek, a da je tu službu on i osnovao. Zapovijed je dobio od generala Špegelja, a u vrijeme njegovog dolaska u Osijeku je postojala sigurnosna informativna služba tzv. SIS. Operativnom zonom u to vrijeme je zapovijedao Karlo Gorinsk, a u zapovjedništvu je zatekao jednu skupinu okupljenu oko okr. Ivice Krnjaka. Procijenjeno je da mu niti jedna od tih osoba izuzev Mile Nekića ne odgovara za formiranje vojnoobavještajne službe, te je od svih zatečenih osoba zatražio da isprazne prostorije koje su bile namijenjene službi koju je trebao formirati što je od strane tih osoba kao i okr. Ivice Krnjaka prihváćeno uz negodovanje. Okr. Gordana Getoš-Magdić je stao u zapovjedništvu operativne zone, nije mu poznat status koji je ona u Hrvatskoj vojsci imala, ali zna da je sudjelovala u diverzantskoj skupini koja je vršila vojna djelovanja prema okupiranom selu

Antunovac, te mu je poznato da je ona bila voditeljica ove skupine. To je zapamtio naročito stoga što se radilo o ženi, te je vidio jednom prilikom da je ona postrojila 10 pripadnika ove diverzantske skupine u holu zgrade sadašnje županije. Nosila je odoru i imala je naoružanje. Okr. Ivici Krnjaka poznaje duži niz godina budući su jedan i drugi rođeni u istom selu, zna da je bio podoficir u JNA, da je bio padobranac, nakon čega je napustio JNA te da je osuđen zbog terorizma na 12 godina zatvora, a također je za vrijeme dok je i sam služio u JNA čuo od jednog podoficira Srbina da je ovo za terorizam Ivici Krnjaku sve bilo namještено. Od zapovjednika operativne zone Karla Gorinščeka saznao je da se formira jedna jedinica kojom će zapovijediti Ivica Krnjak, a namjena te jedinice bila su diverzantske djelatnosti. Sjeća se da je Somborska skupina bila iz ove postrojbe. Nije mu poznato gdje je bilo sjedište Samostalne uskočke satnije, za Keršovanijevu ulicu u Osijeku ne zna po imenu gdje se nalazi, ali navodi kako je jednom prilikom zajedno sa okr. Krnjakom, okr. Gordanićem Getoš-Magdić i još jednom nepoznatom osobom bio u jednoj praznoj kući, koja je bila interesantna za smještaj izviđačke postrojbe, radilo se o većoj kući sa podrumom, a nakon što mu je pojašnjeno gdje se nalazi Keršovanijeva ulica dozvoljava da bi se ta kuća mogla nalaziti upravo u toj ulici. Koliko mu je poznato između zapovjednika obrane grada okr. Branimira Glavaša i zapovjednika Operativne zone Osijek Karla Gorinščeka bilo je određenih napetosti. Samostalna uskočka satnija bila je u okviru zapovjedništva Zbornog područja odnosno operativne zone i koliko on zna okr. Branimir Glavaš nije imao službenih doticaja s ovom postrojbom. Njegova služba (VOS) razmjenjivala je podatke sa SIS-om i SZUP-om, pri čemu je više kontakata bilo sa SIS-om, a u toj razmjeni informacija nije bilo govora o ubojstvima stanovnika Osijeka srpske nacionalnosti.

Svjedok Zlatko Kramarić je u kritično vrijeme bio predsjednik Skupštine općine Osijek. Negdje u studenom 1991. do njega je došla gospoda Kutlić te mu se požalila da joj nema supruga. Pokušao joj je pomoći i zatražio je informacije od Zdravka Pejića koji je tada bio u SZUP-u i ovaj ga je obavijestio da se u Osijeku dešavaju nekakve loše stvari. Misli da je u to vrijeme Pejić već raspolagao iskazom Ratkovića koji je bio jedan od preživjelih koji su preživjeli egzekuciju na Dravi. Zbog navedenih događaja napisao je pismo tadašnjem ministru pravosuđa Bosiljku Mišetiću u kojem je zatražio pomoći državne vlasti radi razjašnjenja navedenih događaja i uspostave mira i sigurnosti u gradu. U kontaktima koji su u to vrijeme bili česti s Predsjednikom Franjom Tuđmanom bilo je govora o tome da sustav mora funkcionirati i da se ne smije dopustiti da pojedinci uzimaju pravdu u svoje ruke. Početkom siječnja 1992. u Osijeku je u prostorijama općine Osijek povodom ovog njegovog pisma održan sastanak na kojem su sudjelovali ministar pravosuđa Mišetić, gospodin Ramiljak, tadašnji republički tužitelj Željko Olujić, ministar unutarnjih poslova Vekić, zamjenik ministra obrane Ivan Milas, a iz Osijeka načelnik PU Matiša Šalinović, Davor Kričić kao predstavnik osječkih sudova, tadašnji županijski državni odvjetnik Krnislav Olujić, on kao predsjednik skupštine općine, te Karl Gorinšek ispred vojnih struktura, pri čemu za njega nije baš potpuno siguran. Na tom sastanku nije se posebno govorilo o imenima koja bi bila odgovorna za takvo stanje, odnosno o pojedinim počiniteljima kaznenih djela, ali se ipak spominjao tzv. Čepinski slučaj i osoba Freda Marguša kao osobe osumnjičene za počinjenje više kaznenih djela. Njemu osobno nisu bile poznate naznajere pljački, ubojstava i provala u stanove, ali je tijekom tog sastanka iznošen podatak da je stopa porasta kriminaliteta u odnosu na godinu dana ranije iznosila oko 900 %. Na sastanku nije voden nikakav zapisnik, niti su na kraju tog sastanka donijeti neki formalni zaključci. O svom odnosu sa okr. Branimirom Glavašem u tom vremenu navodi da je između njih bilo određenih konceptualnih razlika u pristupu pojedinim problemima, a što se tiče sudjelovanja okr. Branimira Glavaša na sastanku koji spominje, navodi da se ne može točno sjetiti da li je okr. Branimir Glavaš na tom sastanku bio prisutan ili ne.

Svjedokinja Izabela Jurkić izjavila je da je u Samostalnu uskočku satniju pristupila 9. rujna 1992. Radila je kao administrativni referent u zapovjedništvu te postrojbe. Njezin neposredni zapovjednik je bio okr. Ivica Krnjak. Okr. Gordana Getoš-Magdić poznaje i navodi da je ona bila pripadnica Samostalne uskočke satnije zadužena za SIS. Dolazila je jednom do dva puta u zapovjedništvo. Tu se sastajala sa okr. Ivicom Krnjakom, pri čemu nije nosila odoru. Okr. Dinu Kontića ne poznaje osobno, ali to ime i prezime vidala je kroz papire tij. njegovo ime nalazilo se u osobnom kartonu dječastnika. Isto tako poznaje i okr. Tihomira Valentića i on je bio pripadnik samostalne uskočke satnije. Za lokaciju u Dubrovačkoj ulici navodi da se tamo nalazio jedan vod samostalne uskočke satnije, a nije joj poznato da je na toj lokaciji bio nekakav zatvor. U kritično vrijeme ona nije bila pripadnik Hrvatske vojske, zbog toga ne zna kada su pojedini pripadnici uskočke satnije stupali u tu postrojbu.

Svjedok Danijel Bogdanović je tijekom 1991. i 1992. godine bio šef odjela analitike u SZUP-u Osijek. Nije radio na predmetima koji se odnose na ubojstva gradana srpske nacionalnosti u Osijeku u kritično vrijeme, a o tome je čuo od drugih. Smatra da bi o tim događajima više mogao znati Ivan Grujić, te da se službeni podaci o navedenim ubojstvima nalaze u MUP-u u 4. odjelu analitike. U vezi sa popisima za likvidaciju njega su jednom prilikom upozorili Mladen Pavlovsy i Branimir Golubić da se pripazi jer se nalazi na Glavaševoj listi za odstrelj. Ova dvojica su to kasnije zanijekali. On je ovo upozorenje ozbiljno shvatio i kako navodi nakon toga se čuvao. Sjeća se da je daleko prije 1990. otac Branimira Glavaša bio predmetom obrade službe u kojoj je on radio i prije rata, a za sve to je znao i okr. Branimir Glavaš. Okr. Glavaš nije mu nikada direktno prijetio, no tijekom 1991. i 1992. na svakom sastanku na kojem je on prisustvovao po svojim šefovima Branku Budicu i Zdravku Pejiću dobivao je informacije da on stalno postavlja pitanje njegovog izbacivanja iz službe jer je uhićivao njegovog oca.

Tijekom istrage ispitani je i svjedok Marko Radonić koji je izjavio da je u razdoblju studeni – prosinac 1991. godine bio pomoćnik načelnika za kriminalitet u Policijskoj upravi osječko-baranjskoj, a šef odsjeka u tom sektoru bio je Milan Baričević. Vezano za pronalasku letećih civilnih osoba u Dravi policija je te poslove odradivila koliko je to bilo moguće u tadašnjim uvjetima obzirom na učestala granatiranja i veliki broj kako civilnih žrtava tako i vojnih žrtava kroz borbenu djelovanja. Posebno se sjeća slučaja jedne osobe koja je isplivala iz Drave, a radilo se o Ratkoviću koji je prebačen u bolnicu kojom prilikom mu je policija pružila adekvatnu zaštitu. Zna da se na tom slučaju radilo vrlo ozbiljno budući da su tada prvi put imali nekoga tko je preživio likvidaciju. Zna da se oko tog slučaja spominjala Dubrovačka ulica, a u to vrijeme nisu imali nekih posebnih naznaka tko bi bio odgovoran kako za ovo ubojstvo tako i druga ubojstva civilnih osoba, ali zna da se pričalo da su počinitelji pripadnici Hrvatske vojske, odnosno uniformirane osobe, a u to vrijeme uniformne su nosili i oni koji nisu bili u sastavu Hrvatske vojske. Zaštita je preživjelom Ratkoviću dodijeljena opreza radi, premda nije bilo nekih posebnih naznaka i prijetnji da bi netko dovršio ovo kazneno djelo, budući da se radilo o pokušaju ubojstva dodijeljena mu je klasična policijska zaštita postavljanjem pozornika, a više se ne sjeća da li je tu zaštitu pružala jedna ili više osoba. O određivanju zaštite oči Ratkoviću ne postoji pisani način, već se radilo isključivo o načinu rukovoditelja, a taj način je mogao izdati bilo tko, tko je rukovodio operativnim dežurstvom. Također kako navodi, nakon što se počelo ozbiljnije raditi na ovim ubojstvima, ona su se prestala dogadati.

Svjedok Milan Baričević je u razdoblju listopad – prosinac 1991. bio zaposlen u Policijskoj upravi te je bio dodijeljen na rad u Prvu policijsku postaju Osijek gdje je bio šef odsjeka za suzbijanje općeg kriminaliteta. Bio je upoznat sa svakom dojavom o kaznenom djelu i sa pronalašćem svakog leša u to vrijeme. Vezano za pronalaženje mrtvih tijela civilnih

osoba u Dravi na lice mjesto upućivane su ekipe za očevid sa krim. tehnikom i operativci su poduzimali potrebne radnje, a što je sve završavalo pisanjem kaznenih prijava. Nema konkretnih spoznaja o počiniteljima navedenih ubojstava. Poznato mu je da je jedna od žrtava, Radoslav Ratković preživio likvidaciju te je nakon zbrinjavanja u bolnici doveden u Policijsku upravu gdje su s njim obavili kratak razgovor. Iz rada na ovom predmetu poznato mu je da je prije pokušaja likvidacije Ratkovića imenovan bio odveden u neku kuću u Dubrovačkoj ulici. Operativnim radom je utvrđeno da je u toj kući bila smještena Hrvatska vojska, da se radilo o nekoj posebnoj satniji koja je i na drugim lokacijama u gradu mimo vojarne imala stacionirane dijelove svoje postrojbe. Za sve vrijeme dok se Radoslav Ratković nalazio u bolnici nad njim su vršili nadzor dječatnici druge policijske postaje. O svim promalascima leševa dostavljena su izvješće MUP- RH u Zagrebu. U vezi sa slučajem Ratković također je dostavljeno izvješće MUP-u, a upravo u konzultaciji s njima je Ratković odveden pred istražnog suca kako bi tamo dao svoj iskaz budući je htio napustiti RH. U to vrijeme je egzistirala uputa MUP-a da ukoliko policija dođe do spoznaje da su kakvo kazneno djelo počinili pripadnici HV da se daljnja obrada tog kaznenog djela vrši u suradnji s vojnom policijom, a jedini izuzetak je bila situacija ukoliko bi vojne osobe počinile kazneno djelo u krugu vojnog objekta gdje je bila isključiva nadležnost vojne policije. Lokacija kuće u koju je odveden Ratković prije samog pokušaja likvidacije utvrđena je na način što je sam Ratković prilikom odvoženja na sud pokazao operativcima iz vozila kuću u Dubrovačkoj ulici u kojoj je bio zatočen neposredno prije odvoženja na Dravu.

Svjedok Slavko Teofilović navodi da se ne sjeća točno godine, ali misli da je bila 1993., kada je postupao kao istražni sudac jer su mu policijski službenici dojavili da je pronađen jedan leš na rijeci Dravi te je s očeviđnom ekipom automobilom došao do Bijelog Brda, a potom su išli čamcem nizvodno po rijeci Dravi prema uštu Drave u Dunav i na lijevoj obali Drave, više na obali, pošto se voda bila vidno povukla, uočili su jedno tijelo. Ne sjeća se detalja, no zna da je sačinio zapisnik o očevidu. Ne sjeća se je li obdukcija tog tijela vršena, a bilo je vidljivo da je tijelo starijeg datuma, bilo je odjeveno u odjevne predmete, a identitet leša utvrđen je pomoću rodbine. Radilo se o Jovanu, Jovi ili Jovici Grubiću čija je supruga bila sudac Okružnog suda u Belom Manastiru i koji je bio sahranjen na mjesnom groblju u Mirkovcima. Pomoću zuba vršena je identifikacija i sjeća se da je ta mrtva osoba imala dva gornja prednja zuba jedan preko drugoga i misli da je to sigurno zapisano u zapisniku o očevidu, a jedan primjerak zapisnika dao je oštećenikovoj suprugi. Rodbina i supruga pokojnika prepoznali su ga po ovom zubalu i garderobi.

Ispitan tijekom istrage, svjedok Radoslav Ratković naveo je da je tijekom prosinca 1991. bio kod svog šogora u Ul. Fede Milića u Osijeku, kućni br. 41d. Bio je tamo sa suprugom pošto je morao svoju kuću napustiti, a inače je stanovao u Novom Tenju, u Osječkoj ulici. Daha 7. prosinca 1991. u kuću njegova šogora po njega su došla tri čovjeka koja su bila obučena u maskirne odore. Bilo je to negdje poslije 16,00 sati. Bio je mračak i nije obraćao posebnu pozornost na te osobe. One su mu rekle da mora iti s njima na informativni razgovor, pa je svjedok mislio da ga trebaju nešto vezano uz njegov posao. Pošao je s njima, sjeli su u jedan tamno-crveni automobil tipa zastava «Yug» te su ga te tri uniformirane osobe odvezeli u Dubrovačku ulicu. Kasnije je saznao, poslije ovih događaja, da se radi o kućnom broju 30. Kada su ga dovezli u kuću u Dubrovačkoj ulici, proveli su ga kroz hodnik i to u jednu dvorišnu zgradu odnosno ljetnu kuhinju. Išao je stubama dolje u jednu prostoriju gdje su ga pregledali i pretražili. Tada mu nisu ništa uzeli. Usput su mu postavljali pitanja o tome s kojim etnicima surađuje, što je njega zbulilo i tada je shvatio da ovo neće biti razgovor vezan za njegov posao. Bilo je i fizičkog maltretiranja. Te tri uniformirane osobe su ga tukle nogama, šakama, a jedan od njih mu je i drškom pištolja razbio nos i povrijedio

uho. Ovo fizičko maltretiranje dogodilo se u drugoj prostoriji, u koju su ga odvele uniformirane osobe, a u njoj, u kutu je primijetio petrolejsku lampu koja je gorjela prigušenom svjetlošću. U toj prostoriji vidio je i stolicu s naslonom oko koje je bilo dosta krvi. Ova trojica koja su ga tukla rekla su mu da će on već govoriti kada dođe šef ili Čif, a potom su napustila tu prostoriju. Čuo je korake na stubama te je mislio da su sva trojica otišla, no tada ga je netko pitao puši li i po tome zaključio da je netko od njih ipak ostao. Jedno vrijeme bilo je mirno, a nakon otprilike 15 do 20 ili 30 minuta, čuo je korake i u tu prostoriju su ušli do tada njemu nepoznate dvije osobe, a s njima je bio i jedan od ove trojice koji su ga doveli. Postavljali su mu ista pitanja, na što im nije mogao odgovoriti i tada su mu vezuli ruke i usta, stavivši mu heksaku gvalju u usta, s tim da su ga prethodno izveli iz prostorije i odveli u onu prvu prostoriju, a oblijepili su mu usta širokom selotejp ambalažnom trakom, kojom su mu vezali i ruke na ledima. Pošto je bio sav isprebijan nije mogao hodati, a tom prilikom mu je osoba, koja se nazivala Čif oduzela sve dokumente i novčanik s dvomjesečnom plaćom i rekao nekom drugom da se to sve poništi jer svjedoku to više neće trebati, a novac je stavio u svoj džep. I ta osoba koja se nazivala Čif tukla ga je nekom palicom u navedenoj prostoriji. Nakon što su ga izvukli na ulicu, stavili su ga u jedan automobil, a to je bio neki drugi automobil, a ne onaj kojem su ga dovezli do spomenute kuće. Radilo s o zelenom osobnom automobilu marke «Audi» u koji je sjeo zajedno s navedenom trojicom koji su ga odvezli iz Dubrovačke ulice, preko Bulevara, sve do Tvrde, gdje su skrenuli lijevo prema Bastionu i tada su krenuli kroz neku ledinu prema ranije utabanom putu. Izvukli su ga iz automobila i odveli do stuba koje vode k Dravi. Tada mu je netko postavio pitanje i rekao da je posljednja prilika da se izvuče i kaže o svojoj svezi s četnicima, a kako ništa nije mogao govoriti zbog oblijepljenih usta, samo je siegнуo ramenima i tada je uslijedio s lijeve strane pucanj. Osjetio je nogom udarac u ledu i pao je u vodu. Misli da je Drava bila prilično niska, jer je odmah po padu u vodu koljenima osjetio dno. Odgurnuo se od dna i nekako došao do površine vode, a selotejp preko usta nije dobro držao jer je bio neobrijan, a i voda je učinila svoje, pa je mogao uhvatiti zrak. Tada je uslijedio drugi pucanj i hitac ga je pogodio kroz otvorena usta i izasao otrilike na istom mjestu na kojem je izasao i prvi hitac. Tada je zaronio i ronio prema obali, a kada je izasao iznad vode, primijetio je da se svjetla automobila okreću. Došao je do obale i trijosa rukama o kamjen kako bi potrgao selotejp kojim je bio vezan, dovukao se do stubišta i uspuzao na obalu i zastao da se odmori. Tada je primijetio da iz smjera Bastiona dolazi automobil i video da je to onaj isti automobil kojim je i on bio dovezen. Pomišlio je da se uniformirane osobe vraćaju da provjere je li živ ili mrtav, te se sakrio u jednu žardinjeru. Video je da iz navedenog automobila trojica izvode jednog isprebijanog čovjeka i pod svjetlima vozila video je na tom čovjeku tragove krvi. Tog čovjeka su također odveli do istih stuba i u tog čovjeka je pucano, no ne može točno reći u koji dio tijela. Pucano mu je s leda i stalo je par koraka i da je tijelo pljušnulo u vodu. Ljudi koji su ga doveli odmah su otišli, a on čuo je dalje puzao i sjeća se da se osvijestio u bolnici. Poslije su ju rekla da su ga pripadnici Zbora narodne garde našli kod Kuginog spomenika i da su ga svojim sanitetskim vozilom odvezli u bolnicu. Ne može podrobniјe opisati ljudi koji su sudjelovali u spomenutom dogadaju, jer je proteklo mnogo vremena, ne sjeća se jesu li imali oružje, a siguran je da ljudi koji su po njega došli nisu imali dugo oružje. Dvojica su ušli u dvorište njegova Šogora i jedan je bio viši i blond, a drugi niži, bucmasti, široke glave i kovrčave kose, a drugih detalja se ne može sjetiti. Trećega koji je upravljao automobilom, nije dobro zapazio. Ne zna koji je od trojice osao čuvati njega i nuditi mu cigaretu, jer ga nije video, ali kada su se pojavila druga dvojica koje do tada nije video, spomenuti bucmasti, široke glave i kovrčave kose, bio je s njima. Osoba koja je kasnije došla, koja se nazivala Čifom, bio je otrilike njegove visine ili viši, imao je podulje lice i isturenu bradu i bio je polupognutog položaja tj. držanja, a na drugom nije ništa posebno uočio. Posljednje pitanje misli da mu je postavila osoba po nadimku Čif. Osoba koja je vozila automobil držala ga je ispod lijevog pazuha, dok ga je ispod desnog pazuha držala osoba širokog lica i kovrčave kose. Nakon nekoliko dana ležanja u bolnici, tj. nakon četiri

dana, dr. Hanzer mu je donio «Glas Slavonije» i pitao ga zna li da je i dr. Kutlić taj isti dan, kada i on, stradao pa je svjedok zaključio da je osoba koju je vido pod svjetlima automobila kritične veđeri dr. Kutlić, jer je i on imao neki karakterističan hod, a ta osoba koja je bila tada vučena i koja se samo pomagala bodom, bila mu je nekako poznata. Svjedok navodi da nikada nije rekao da je vido da su pred njim ubili dr. Kutlića jer su to novinari sve iskrivili.

Svjedokinja Ljubica Stanar navela je da je njen sin Milenko Stanar, na Badnjak 1991. godine, išao čestitati Badnjak susjadi. Nakon toga je išao Milanu Buljanu u kuću čestitati Badnjak, ali ga ovaj nije pustio u kuću. Pošto je Milenko Stanar otišao od kuće, navedeni Milan je došao do nje i pitao ju zašto je Milenko njemu zvonio, pa kada je čuo za razlog, posvao joj je i posvao njen Božić. Ona je na to Milanu Buljanu rekla da je bolje da ih sve pobiju, a Milan Buljan je rekao da će Milenko i biti ubijen. Navečer istoga dana njen sin Milenko Stanar otišao je u osnovnu školu Jovan i Milena Radivojević čestitati Badnjak hrvatskoj vojsci, a kada ih je počastio, Nikica Kutleša mu je rekao da će idućeg dana dobiti najljepšu uniformu, što je Milenko sve njoj ispričao. Nedugo nakon toga rekao je da ide svom ujaku u Babjak, a to je bilo oko 2 sata poslije ponoći. Pošto je otišao, više se nije vratio. Idućeg dana saznao je od brata da Milenko Stanar nikad nije bio kod njega. Nakon nekog vremena, dok se šetala parkom, od jednog čovjeka po imenu Ante Mrkonjić i poštara saznao je da je njen sin Milenko Stanar ubijen, bačen u Dravu i da je pronađen kod Elektroslavonije, a kada im je rekla da se ne radi u tom slučaju o njenom sinu, već o dr. Kutliću, oni su joj potvrdili da se to dogodilo dr. Kutliću, ali i njenom sinu Milenku. Kasnije je od nekih drugih ljudi saznao da je njen sin navodno odveden iz gostonice «Šangaj», da su ga vezali žicom i bacili u bajer. Ovo je prijavila policiji, a od policije je otišla u «Ukop», gdje je kroz dokumentaciju utvrdila da je njen sin pokopan na Retfalačkom groblju, te da je tada direktor groblja organizirao da njegovo tijelo буде prebačeno na Anino groblje. Za Babjak je njen sin trebao ići autobusom ili šinobusom, a vidjela je da je njen sin otišao nekim automobilom.

Svjedok i oštećenik Zoran Stanar, sin Milenka Stanara, nije imao neposrednih saznanja o nestanku svoga oca, a glede imovinsko pravnog zahtjeva izjavio je da će se o njemu naknadno izjasnitи.

Svjedokinja i oštećenica Jelica Grubić navela je da je dana 13. studenog 1991. posljednji puta vidjela supruga Joviu Grubića. Toga dana odvezla ga je do društva IPK-a automobilom, odakle je on otišao na posao u Hrvatske Šume. Dva do tri dana prije toga govorio joj je da treba ići na službeni put u Valpovo vezano za bolovanja radnika. Negdje oko 11,30 sati toga dana počeo je topnički napad, a kada se malo smirilo, ona je nazvala Hrvatske Šume da bi provjerila je li njen suprug otišao na službeni put. Javila joj se ženska osoba koja je rekla da tu zna o tome ništa, pa je svjedokinja ponovno zvala oko 13,00 sati i također nije dobila odgovor. Kasnije je razgovarala i s direktorom Vratarićem koji joj je rekao da joj je suprug otišao na službeni put u Valpovo zajedno s vježbenikom Goranom Komlencom. Goran Komlenac je opovrgnuo ovu informaciju, pa je svjedokinja cijelu noć čekala hoće li joj se suprug javiti, a idućeg dana došao joj je pravnik iz Hrvatskih Šuma Javorko Bebek i rekao da je njen suprug potbjegao u Mirkovce ili Barabiju, što ona nije povjerovala. Oko 15. studenog 1991. prijavila je nestanak svoga supruga policijskoj upravi. Kontaktirala je i istražnog suda Šimenića raspitujući se je li njen suprug možda privoren, no on joj je odgovorio da nije. Istoga dana ju je kod kuće dočekala Jadranka Petrijevićanin, koja je bila njena susjeda, te joj je rekla da je saznao da je automobil kojim je njen suprug otišao na službeni put vratio i da joj je to rekao Javorko Bebek. Nakon toga zvala je Vratarića i tražila da se s automobila uzmu otisci prstiju i da se vidi tko je vratio automobil, nakon čega joj je Vratarić odgovori da se otisci neće uzimati, već da će se automobil otvoriti rezervnim ključevima, ali da će biti prvo pregledan da bi se utvrdilo je li miniran. Nekoliko dana kasnije